

„Unire în cuget și simțiri..”

Înainte de începutul lunii decembrie al fiecărui an, Noi, românii avem datoria să ne amintim de importantul eveniment al Unirii Bucovinei cu patria-mamă, de la 28 noiembrie 1918, dar și de cei care au luptat pentru acest ideal.

A fost o reparație care de prea multă vreme se revendica deoarece, printr-o simplă tranzacție făcută pe seama Moldovei, la 1775, Imperiul Otoman, aflat în curs de dezagregare, acceptase ruperea ținutului în care se afla mormântul Marelui Ștefan Voievod, pentru a-l vinde unei Austrii aflate în plină expansiune.

Mai trebuie amintit faptul că marele act, anume „unirea necondiționată a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României”, s-a împlinit prin voința delegaților întruniți în Sala Sinodală a Palatului Mitropolitan din Cernăuți, acolo unde era centrul spiritual al românilor bucovineni.

Printre cei care au inițiat convocarea acestui congres s-au numărat marii oameni români Sextil Pușcariu, Iancu Flondor, Ion Nistor și mulți alții. Apoi, actul unirii a fost dus de însuși mitropolitul român Vladimir de Repta împreună cu Iancu Flondor, Ion Nistor și Dionisie Bejan la Iași, acolo unde încă se mai afla regele Ferdinand I.

La 18 decembrie, a aceleiași an, suveranul român a promulgat actul unirii Bucovinei cu Regatul Român.

Astfel, după revenirea Basarabiei la patria-mamă, a fost rândul Bucovinei care săvârșea gestul firesc al alipirii de trupul țării. Așadar, se cuvine să ne amintim de actul Unirii de la 28 noiembrie 1918, mai ales că astăzi Palatul Mitropolitan are o altă destinație, iar urmele românești au fost șterse de cei care, pe nedrept, sunt stăpâni ai Bucovinei românești.

Trecând peste aceste aspecte istorice cunoscute de toți, se cuvine să ne oprim puțin la semnificația avută de această unire la mai bine de un secol de la împlinirea ei.

Celebrăm pe 28 noiembrie un moment istoric în care, pornind din părțile de răsărit ale țării, din Bucovina, respectiv Basarabia, și încheindu-se triumfal prin voința populară a ardelenilor manifestată la Alba Iulia, unitatea tuturor românilor înlăuntrul aceluiași hotare s-a împlinit.

Avem, astfel, datoria unui omagiu profund și pios pentru înaintașii noștri, pentru cei care și-au vărsat sângele pe tragicele și glorioasele câmpuri de bătălie, pentru eroica armată română care a salvat țara și a îngăduit, prin biruința sa, ca integritatea și suveranitatea României să cuprindă toate teritoriile locuite din veac de români.

Generația de la 1918 a fost o generație eroică. Și tocmai de aceea îi datorăm un răspuns la o întrebare esențială: suntem noi azi demni de eroismul lor? Știu că este o întrebare tulburătoare, dureroasă, dar gândindu-mă la zilele din decembrie 1989, când românii au pus capăt oprimării comuniste și la abnegația cu care poporul român a plătit prețul social al tranziției postcomuniste voi răspunde „da”. Și mai adaug, dacă ne dovedim până la capăt capabili de a îndeplini idealurile pentru care am luptat – de a clădi în România o societate modernă, de a înlătura definitiv zgura anilor de dictatură, de a pune în funcție o economie performantă și instituții eficiente – dacă vom îndeplini toate acestea vom putea spune cu fruntea sus că am știut să clădim prezentul pe măsura trecutului cu care ne mândrim. De noi depinde. De felul în care fiecare dintre noi va ști ce poate să facă acum și ce poate să apere mâine.

Da, de fiecare dintre noi depinde ca România să progreseze. Fără susținerea populară a românilor de pretutindeni, în 1918, doar victoria armatei române nu ar fi putut aduce întregirea țării. Fără eforturile bărbaților de stat ai României reîntregite nu s-ar fi obținut recunoașterea internațională a Marii Uniri.

Tot așa și acum, fiecare dintre noi are propria sa răspundere: oamenii politici au datoria să orienteze și să decidă reformele, dar punerea lor în practică are nevoie de curajul și de efortul fiecăruia. Este momentul să ne asumăm fiecare responsabilitățile care ne revin, să nu mai așteptăm totul de la alții, să ne facem fiecare datoria și să cerem fiecăruia să și-o facă pe măsură. Datoria față de țară trebuie să precumpănească asupra gâlcevilor mărunte și asupra vanităților și intereselor de grup.

Avem nevoie de solidaritatea românilor de pretutindeni, de solidaritatea cetățenilor României pe umerii cărora apasă greul unei perioade de încordare spre mai bine, de solidaritatea românilor care trăiesc în vecinătatea hotarelor țării și care au dreptul la grija și susținerea noastră pentru a-și păstra și dezvolta identitatea națională, de solidaritatea românilor pe care viața și istoria i-au risipit în patru zări, dar care nu au uitat graiul și sufletul patriei.

Avem nevoie să fim mai încrezători unii în ceilalți, să înfruntăm solidar noile provocări ale istoriei. Să înțelegem cu luciditate și cu mai multă încredere unii în ceilalți cât e de grea, dar și cât e de însemnată această încercare comună.

La mai bine de 100 de ani de la unirea Bucovinei cu Țara, avem datoria să înaintăm pe calea unității, a construcției, a unei societăți demne și puternice, să privim spre viitor, să dăm noilor generații un nou proiect, un nou sens, o nouă speranță.

Să ne propunem ca în următorii ani să continuăm pe acest drum, un drum pe care îl privesc cu speranță, pentru că avem suficiente motive să fim optimiști și încrezători în forțele noastre. Doresc să le transmit tuturor românilor că numai împreună putem construi România puternică, că numai împreună putem moderniza România și numai împreună putem schimba situația economică, socială și politică din țară.

Peste câteva zile vom serba Ziua Națională, într-o Românie profund dezbinată. Avem dreptul să sperăm că, măcar în această zi, românii se vor înfățișa lor înșiși și lumii întregi fără conflicte sterile și dezbinări păgubitoare, cu buna-cuviință învățată din bătrâni, cu o voință comună pentru binele patriei. Poate ar fi momentul ca, privind cu respect și recunoștință către făuritorii istoriei de ieri, să ne adunăm forțele pentru confruntarea cu istoria de mâine...